

ἀπανταχοῦ τοῦ κράτους ταχυδρομικοὺς ὑπαλλήλους. Ἡ ἀναγκαιοτάτη εἰς τὸ κράτος αὕτη ὑπηρεσία, ἡ μαρτυροῦσα τὸν βαθμὸν τοῦ πολιτισμοῦ χώρας τινὸς ἔτυχεν ὁμολογουμένως τοῦ προστάτου τῆς, ὅστις, πεπειθότες τὸ λέγομεν, θὰ τακτοποιήσῃ τὸν ἀκατάστατον λαβύρινθον εἰσάγων τὴν τάξιν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐργασίαν ἐν αὐτῇ.

Ἡ δὲ διοίκησις τῆς ἀστυνομίας ἀπέκτησε διευθυντὴν πολὺτιμον τὸν κ. **Κ. Κοσσιονάκον** πρῶτον βουλευτὴν καὶ δικηγόρον. Ἐρχεται μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μᾶς δείξῃ ὅτι κατέχεται ἀπὸ τὰς πλέον ἀγαθὰς διαθέσεις ἀναμένων ὅλοι νὰ τῷ παράσχῃ τὴν συνδρομὴν εἰς τὰ καθέκαστα, ἰδίως νὰ τὸν ἀφήσωσιν ἀνεξάρτητον εἰς τὰς ἐνεργείας του. Ἀνῆκει εἰς τὴν νέαν γενεὰν καὶ τρέφει ἐν ἑαυτῷ τὰ ἐκπολιτιστικώτερα αἰσθήματα τῶν νέων χρόνων γνωρίζων τί θὰ εἴπῃ τάξις καὶ πολιτισμός. Ζωὴ, ἐνέργεια, πρακτικότης καὶ ἐπιμονὴ χαρακτηρίζουσιν αὐτόν.

Τέλος ὁ κ. **Α. Βασιλίδης**, ὁ ζωηρὸς ἐκεῖνος νέος τῆς γενεᾶς τοῦ 62 ὁ παρακολουθῶν βῆμα πρὸς βῆμα τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀνάπτυξιν, ἀνελκύσθη ὡς ἀπὸ πυθμένος ἐκ τοῦ στενογραφικοῦ γραφείου τῆς βουλῆς, ἔνθα τὸν εἶχον καταδικάσει νὰ σήπεται καὶ ἐτέθη διευθυντὴς τοῦ τμήματος τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, ἐδόθη δηλαδὴ αὐτῷ ἐργασία ἀνάλογος εἰς τὴν ἀνάπτυξιν του, τὰς γνώσεις του καὶ τὴν θέλησίν του. Τὰ συγχαρητήριά μας καὶ διὰ τοὺς τρεῖς τούτους.

Ἐὰν διαψευσθῶμεν εἰς τὰς ἐλπίδας μας τίποτε δὲν χάνομεν διότι θὰ εἴπῃ τότε ὅτι ἡ γενεὰ μας ὅλη ἦν διεφθαρμένη.

Περμποκορμέτης.

ΦΡΟΥ – ΦΡΟΥ

Μεταξὺ ἄλλων τοὺς ὁποίους ἔψαχναν προχθὲς πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ Βουλευτηρίου μήπως, κρύπτουν ἐπάνω τῶν ὀπλῶν, ἦτο καὶ ὁ νεοφιλὴς μας καθηγητὴς κ. Βερναρδάκης!

Καὶ μὲ τὸ δίκηο τῆς ἡ φρουράς διότι ὁ κ. Βερναρδάκης, ἂν ἦς εἶχε παραιτηθῇ ἀπὸ Καθηγητῆς, μετῆρχετο ἐν τῇ πατρίδι του Λέσβῳ τὸν γεωργόν.

Ἡ πρωτεύουσα ζητεῖ τὸν ποιητικώτατον **Γεωργο-κον Μαυρομιχάλην** Νομάρχην τῆς!

Ἄκρον ἄωτον ἐγωϊσμοῦ:

Τὸ πρῶτον διαβάτῃριον τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδώσῃ ὁ κ. Φὸν Κολοκοτρώνης νὰ εἶναι . . . διὰ τὸν ἑαυτόν του.

Μεγάλην ἐντύπωσιν ἔκαμαν τὰ ὀνόματα τῶν ἀστυνομικῶν βοηθῶν.

Ὅλοι τὰ πῆραν διὰ ψευδώνυμα.

Ὅλοι τὰ ἐξήγησαν ὡς στρατήγημα τοῦ νέου Διευθυντοῦ ἵνα κατατρομάξῃ μόνον διὰ τῶν ὀνομάτων τοὺς Γεωργοὺς Μεσσηνίας καὶ Ἀθηνῶν.

Ἀκούσατε:

Καπάνδαρος!

Ἀσκάθαρος!

Μπαλτόρος!

Σόντσωφ!

Μόνον ὁ φίλος μας Ρωμαῖος συνωμότης Κάσκας, ὅστις πρῶτος ἐκτύπησε τὸν Καίσαρα, δὲν μπόρεσε νὰ καλυφθῇ, διότι ἀμέσως τὸν ἀνεγνωρίσαμεν καὶ σφίγγομεν τὸ χεῖρ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

Κεφάλαιον δεῦτερον.

Ἐν ᾧ γίνεται λόγος περὶ τοῦ παροιμιώδους λόγου:
Πῶς πᾶν οἱ στραβοὶ στὲν Ἀθῆν.

(Συνεχία τῆς ἀρ. 263).

Ἡγέρθην, καὶ ἡ ἐξέγερσίς μου ἐκείνη διήγειρεν ἐν ἐμοὶ ἀλλόκοτόν τι αἰσθημα.

Σκοτοδίνη ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ οἱ ἐν τῷ καφεφείῳ καθήμενοι μοὶ ἐφάνησαν, ὅτι ἐξανέστησαν ὅλοι μετ' ἐμοῦ καὶ ὅτι ἀπεκαλύφθησαν τὰς κεφαλὰς, ὅπως μ' ἀποχαιρετίζουν, ἐφ' ᾧ καὶ ἐβγάλα τὸ καπέλο μου μηχανικῶς, ὅπως καὶ γὰρ τοὺς ἀνταποχαιρετίζω.

Καὶ οὕτω ξεσκούρωτος ἐξῆλθον πρῶτος.

Χονδραὶ σταγόνες βροχῆς ἀραιῶς διύγραναν τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἡ δρόσος αὐτῶν διέλυσε τὴν σκοτοδίνην

ὅφ' ἧς εἶχον καταληφθῇ.

Ἐν τούτοις ἐξῆλθον καὶ οἱ συνεθειονταί μου, πάντες νεανίσκοι ἀμύστακες ἢ μόλις χνοάζοντες.

— Νάτα μας! ἐβόησεν εἰς ἐξ αὐτῶν, ἔχομε καὶ βροχή. Μὰ ἀπόψε ἔβρισκε νὰ βρέξῃ καὶ αὐτὸς ὁ Θεός!

Ἦθελον ἀφορμὴν, διὸ καὶ ἔσπευσα ν' ἀπαντήσω.

— Καὶ δὲν μοῦ λέτε, παρακαλῶ, ποῦ θὰ πᾶμε τώρα μ' αὐτὸ τὸν καιρὸ ποῦ κάμει;

Καὶ πρῶτον καὶ κύριον θὰ χαλάσωμε καὶ τὰ καπέλα μας.

Ἐπὶ τῇ παρατηρήσει μου δεῦτερος λαβὼν τὸν λόγον προσέθηκε.

— Ἐγὼ, λέγω, ὅτι ἡ καλλητέρα δουλειὰ ποῦ θὰ κάμωμε, εἶνε νὰ πᾶμε νὰ ἐγγραφοῦμεν τώρα διὰ νὰ μὴ κλείσουν οἱ καταλόγοι, νὰ πάρωμε τῆς κάππαις καὶ τὸ χαρταίλιμι καὶ ἕως τὸ πρῶτ' σκεπτόμεθα.

— Αὐτὸ μάλιστα, γίνεται, ἐμπρός.

Ἐνθα νῦν τὰ δικαστήρια ἐκεῖ που τότε, ἐν ἰσογείοις δώμασι, τὰ τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης γραφεῖα.

Τὰ ρινύμακτρά μας ἐπὶ τῶν πύλων πρὸς προφύλαξιν αὐτῶν ἐκ τῆς βροχῆς φέροντες ἐβαδίζομεν ἐν σιγῇ ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὡς νεοσύλλεκτοι, καὶ ἐφθάσαμεν πρὸ τῶν πυλῶν τῶν γραφείων, ἅτινα ἐπολιόρχουν ὁμίλοι τινες ἀνθρώπων.

Μεταξὺ αὐτῶν ἐγνώρισά τινας.

Ἐνα χαμᾶλην ἐκ τῶν παρὰ τὸ Μοναστήρι καὶ εἰς τὸ

ὄχι αὐτοῦ, ἀξίου ἀνωτέρου διορισμοῦ, ἀλλὰ τῆς μικρᾶς θέσεως ἥτις τῷ ἐδόθη.

Εἰς τὸν διακεκριμένον συνάδελφόν μας, τὸν πλείοτερον διπλωμάτην ἢ δημοσιογράφον κ. Ἀναστάσιον Βυζάντιον, μετὰ τὴν λόγῳ φιλίαν ἀποποίησιν τῆς διαδοχῆς τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου προϋτάθη ἡ παραπροσβεία τοῦ Βουκουρεστίου.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἡγήθη, λόγῳ τρυφεροῦ ἐνθουσιασμοῦ πρὸς τὸν κ. Ραζήν.

Τώρα δὲν μένει παρὰ ἡ δι' αὐτοῦ ἀντικατάστασις τοῦ πρέσβεως τῆς Ρώμης κ. Παπαρρήγοπούλου, μετὰ τοῦ ὁποίου ὅμως συνδέεται διὰ σχέσεων αὐτόχρημα ἀδελφικῶν.

Μεταξὺ τῶν νέων νομαρχῶν πρέπει νὰ συμπεριληφθῇ καὶ ὁ ἀκμαιότατος κ. Κωνσταντῖνος Ἰεροκλῆς.

Ἡ Νέα Ἐφημερίς τῆς Δευτέρας δημοσιεύει τὸ συγκινητικώτατον ποίημα τοῦ κ. Βιζυηνοῦ: Ἡ μητέρα τῶν ἐπτά. Θ' ἀναγνώσθῃ ἀπλήστως.

Ἀπὸ τῆς προχθὲς εὐρισκόμεθα ἐν ἐμπολέμῳ καταστάσει.

Τὸν ἕνα ἐκ τῶν πυροβολησάντων προχθὲς εἰς τὰ Χαφτεῖα τὸν ἔσπασαν οἱ χωροφύλακες τοῦ κ. Καραϊσκάκη 'στὸ ξύλο.

Ἐπρόκειτο περὶ ἀπολύσεως ἐνὸς τμηματάρχου τοῦ ὁποίου ἡ σύνταξις εἶναι ἀνωτέρα τοῦ μισθοῦ του.

— Ὡστε αὐτὸς πυνόμενος, παρατηρεῖ εἰς, δὲν θὰ χᾶσῃ εἰμὴ τὰ ἀθέμιτα.

Μᾶς ἔστειλαν ἐκ Γερμανίας τὴν «Ἐφημερίδα τοῦ Βερολίνου» ἐν ἣ εὐρίσκωμεν τὰ ἐξῆς περιεργα: Γερμανὸς φοιτητὴς εἶχε τὴν ἀδυναμίαν ὅπου εὕρισκε συνάθροισιν συμφοιτητῶν του, οἵτινες κρεμοῦσιν ἔξω τοὺς ἐπενδύτας των, νὰ λησμονῇ ὅτι αὐτὸς δὲν φέρει μπαλτὸ καὶ ν' ἀπέρῃ χεταὶ πάντοτε φορῶν ξένον.

Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ ἔκαμεν τεσσαρακοντατέσσαρας φορὰς, τὸ ὅποιον θὰ πῇ ὅτι ἐν ὅλῳ συνέλεξεν ἐξ ἀφαιρέσεως σαραντατέσσαρα μπαλτὰ.

Ἐσχάτως ὅμως ἡ ἀφαίρεσις αὐτὴ ἀνεκαλύφθη καὶ ὁ μπαλτοκλέπτης συνελήφθη ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας.

Προσάχθεις εἰς τὴν ἀστυνομίαν κ' ἐρωτηθεὶς πῶς ὀνομάζεται ἀπήντησεν μετ' ἀφελείας:

— Δεληγεώργης, ἐξ Ἡπείρου.

Ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τοῦ ὀνόματος διὰ γερμανικὰς ἀκοὰς, ἐπανελάβε:

— Προχθὲς ἀκόμη δὲν σὰς ἔδωκα μήνυσιν διὰ τὴν κλοπὴν ἐνὸς μπαλτοῦ;

Τὴν ὥραν ἐκείνην εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀνάκρισιν ὁ δῆμοσιος κατήγορος ὅστις βλέπων τὸν λεγόμενον Δεληγεώργην,

— Βρὲ, Ρίχτερ, τοῦ λέγει, τί μοὺ κάνεις;

Ὁ ψευτοδεληγεώργης ἦτο Γερμανὸς, ἀρχαῖος σπουδαστὴς τοῦ δημοσίου κατηγόρου, ἔχων κλέψει ὡς τεσσαρακοστὸν τέταρτον τὸν ἐπενδύτην τοῦ ἐν Βερολίῳ σπουδάζοντος υἱοῦ τοῦ μακαρίτου Δεληγεώργη Δημήτριον καὶ συλληφθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ ὡμολόγησεν ὅτι πρὸ πολλοῦ εἶχε τὴν συνήθειαν αὐτὴν νὰ σουφρόνῃ ὅπου εὕρισκε μπαλτὰ, εἰς παραδόσεις, ἀναγνωστήρια, καὶ ὅπου ἄλλου, τὰ ὅποια ἔπειτα πουλοῦσε ἀντὶ 12 μάρκας τὸ ἕνα!

πρῶν καφεψεῖον τοῦ Νταρούση διημερευόντων, ἕνα σιχαρὸν χασάπη τῆς Νεαπόλεως, δύο πωλητὰς ἐφημερίδων δεκαεὶς ἕως δεκαεπτὰ ἐτῶν, τὸν γνωστὸν μεθυσκότατον ἀμπελοφύλακα τῶν Ἀμπελοκήπων Γιούργαν, ὃν πολλάκις κατὰ τὰς ἐν τῇ ἐξοχῇ ταύτῃ ἐκδρομὰς μου εὗρον συγκοιμώμενον τῷ γαϊδάρῳ ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ τῷ κτήνι τούτῳ δώματι, ἕνα μπακαλόπαιδο καὶ τὸν σαλεπτοῦ μου. Μεταξὺ τούτων διεκρίνοντο καὶ τινες φοιτηταὶ καὶ ἐγκυκλοπαιδιστοὶ σπουδασταί.

Οὗτοι πάντες ἦσαν ἐθελονταὶ μεθ' ὧν ἐμελλον νὰ λάβω τὴν τοῦ συμπολεμιστοῦ τιμὴν, εἶχον δὲ ζωηρὰν μεταξὺ των συνδιάλεξιν.

— Αὐτὰ δὲν τ' ἀκούω γῶ, ἔλεγεν ὁ εἰς, τὸν παρὰ ἐν τῇ ἀπαλᾷ πρῶτα, ἀλλοιῶς, δὲν τὸ κουνῶ.

— Δὲν μᾶς τὰ πουλοῦν αὐτὰ, ἐπεπρόσθετεν ἄλλος, ἐγὼ γνωρίζω πολὺ καλὰ, ὅτι ὁ Καραμπίνης ποὺ ἀναχώρησε προχθὲς μετὰ τὸν καπετὰν Ζήκον ἐκτύπησε δύο τῶν εἰκοσικτῶ. Ἀκοῦς τί σοὺ λέει ὁ ἄλλος;

Καὶ τρίτος ἐν μεγάλῃ σοβαρότητι ἐπέλεγε:

— Θέλουν νὰ μᾶς τὰ ζουπίσουν, νὰ μᾶς τὰ κάμουν πλακάκια, μὰ δὲν τρῶν. Θὰ πληρωθῇτε, λέει, κάτω ἀπὸ τὸν ἀρχηγό, διότι, λέει, τώρα ἐκόπη ἡ συνήθεια τῆς προπληρωμῆς, διότι, εἶπε, λέει, πολλοὶ τοὺς ἐγέλασαν, διότι, ἐτράβηξαν τὸν παρὰ καὶ δὲν ἐφυγαν, εἶπε λέει.

Μεταξὺ λόγων εἰσῆλθον.

Παρὰ μικρὰν τράπεζαν ἐκάθητο σοβαρῶς ὁ τῆς Ἀμύ-

νης γραμματεὺς, διοπτροφόρος, ἔχων παρακκλήμενον καὶ βοηθόν του τινα.

Μοὶ ἐφάνη ἡ αἴθουσα ἐκείνη ἡ ἀμυδρῶς ὑπὸ μιᾶς τοιμ-πλασμένης λάμπας φωτιζομένη ὡς παρὰ τὴν τιμὴν τοῦ ἄδου, ὡς γραφεῖον ἱεροεξεταστῶν, ὡς κάμαρα μπόγια, ἐν οἷς ἀθῶοι νέοι εἰσέρχοντο ἵνα ἐκουσίως ὑπογράψωσι τὴν ἑαυτῶν θανατικὴν καταδίκην.

Παίζει τις ἐν ταῖς χαρτοπαιγνίαις τὴν περιουσίαν του, ἀλλὰ δὲν ἡκούσθη που, ὅτι ὑπῆρξαν καὶ καταστήματα ἐν οἷς οἱ ἄνθρωποι ἔπαιζον τὴν ζωὴν των μετὰ δύο καὶ ὀγδότα καὶ μὴ κάππα!

Ὁ ἀνάληγτος γραμματεὺς ἅμα εἰσελθόντας μᾶς ἀπέτεινε τὸ σύνθημα:

— Τί ἀγαπᾶτε, κύριοι;

Μᾶς εἶχε πιάσει ὅλους βουδαμὸς καὶ τὰ χεῖλη μας εἶχον προσκολληθῇ ἐπ' ἀλλήλων σχεδὸν εἰπεῖν ἀνασπᾶστως.

Τότε οἱ δύο γραμματεῖς τοῦ ἄδου ἀντήλλαξαν ψυθιρισμοὺς μεταξὺ των, ὑποσεύοντες τὰς κεφαλὰς ἡρέμα καὶ ἐπανελάβον ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν.

— Ὅριστε, πλησιάσατε, τί ἀγαπᾶτε;

— Νάα . . . ἐγγραφῶμεν . . . ἐθελο . . . ντὰ . . . ὑπετραύλισεν εἰς ἐξ ἡμῶν.

— Ἄ ἔτσι; Καὶ ἔχετε τινα ἐπὶ κεφαλῆς; ἐπανελάβον ἐρωτῶν ὁ γραμματεὺς.

— Μάλιστα, τὸν κύριον ἀπ' ἐδῶ. Κι' ἐπέδειξεν ἐμὲ ὁ ἀπαντῶν.

(A la demande générale)

Εἰς χεῖρας τοῦ φαντασιοπλήκτου τμηματάρχου τῆς Δημοσίας Οἰκονομίας ἡ Στατιστικὴ ἐγίνε **Σαστιστικὴ**.

Ἐάν ἡ δοῦσα προχθὲς μουσικὴν συμφωνίαν κυρία Δ' Ὁρμῶ ἦτο καλλονή, παρ' ἐκάστου προφέροντος τ' ὀνομαζόμενης θὰ ἐπερίμενε καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀπειλῆς του : Ὁρμῶ !

Ἐεῦρετε μία ἀπὸ τὰς πολλὰς συνεπείας τῆς ὑπουργικῆς μεταβολῆς ποία θὰ εἶναι ;

Ὁ Τηλέγραφος, τοῦ ὁποίου ὁ ὄγκος ἔνεκα τοῦ σχήματος καὶ τῆς ἐν αὐτῷ ἀηδίας ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν ὄγκον ὅλων τῶν λοιπῶν φύλλων τῆς πρωτεύουσας, **θὰ πληρώνη τώρα ταχυδρομικὰ**, μὴ πληρόνων τέως διαταγῇ τοῦ κουμπάρου του πρώην πρωθυπουργοῦ.

Κύριε Μανσόλα, τὸ νοῦ σας !

Ὁ Ἄγγελος Βλάχος . . . μετησιγείαις σας !

Ἴδού καὶ τὸ Ἐπιτύμβιον του :

Τί εἶν' ὁ Βλάχος; Αἰνιγμα τῶν νεωτέρων χρόνων.

Καὶ τί δὲν εἶναι ; Ἄνθρωπος, αὐτὸ δὲν εἶναι μόνον.

Ἐχει ἰσχύνητα νοῦς, ἀλλὰ καρδίαν πάχος,
Καὶ θὲ νὰ ἦτο Ἄγγελος, ἐν δὲν ἦτο Βλάχος.

Φαντασθῆτε τὴν θέσιν μου !

Νὰ δημιουργηθῶ καπετάνιος ἐκ τοῦ προχείρου ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Ἀμύνης !

Ἐν τούτοις ὁ γραμματεὺς μ' ἐκάλεσε.

— Πῶς ὀνομάζεσαι, πόσων ἐτῶν εἶσθε, ποία ἡ πατρίς σας καὶ τί ἐπαγγέλλεσθε ;

Καὶ τῷ ἀπήντησα :

— Παληάνθρωπος Παληανθρώπου, ἐτῶν εἴκοσι καὶ δύο, Πλακιώτης, καὶ ἔργον δημοσιογράφος.

— Κύριοι, ἐσκέφθητε καλῶς τί πράττετε ; Αἰσθάνεσθε τὰς δυνάμεις ν' ἀνθέξητε εἰς τὰ τοῦ πολέμου δεινοπαθήματα ;

— Ἦλθαμε, κύριε γραμματεῦ, μὲ ἀπόφασιν, ἀνεβόησεν εἰς ἐκ τῶν συνεταίρων μου.

— Τότε ἔχει καλῶς !

Καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἤρξατο καταγράφων μας ὁ γραμματεὺς ὡς πρόβατα ἐν τῇ σφαγῇ ἀγόμενα.

Μετὰ τὴν καταγραφὴν ὠδηγήθημεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἐν ᾧ ἔκειντο σωρεῖαι καπῶν, βλαχοκαλτσῶν καὶ τσαρουχιῶν, καὶ ἐπετάχθημεν νὰ λάβωμεν ἐξ αὐτῶν τὴν τοῦ πολεμάρχου πανοπλίαν.

Φορτωθέντες ὡς χαμάλιδες, ἐξήλθομεν, τοῦ γραμματέως τείνοντος πρὸς ἡμᾶς πάνυ οἰκείως τὴν χεῖρα καὶ λέγοντος.

— Φίλοι μου, σὰς συγχαίρω ἐκ καρδίας, εὐχόμεθα δὲ νὰ σὰς ἴδωμεν ἐπιστρέφοντας ὑγιεῖς καὶ μὲ δάφνης πο-

ΣΚΑΛΙΣΜΑΤΑ.

Ὁ χονδροΠαῦλος προσέλαβεν ἐσχάτως νέον ὑπηρέτην. Ἀλλ' ὁ χονδροΠαῦλος εἶναι πάρα πολὺ ἀπαιτητικὸς.

Θέλει τοῦτο, θέλει ἐκεῖνο, ἀπαιτεῖ καὶ μερικὰ πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν συμβιβάζονται μὲ τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν.

Ὅταν προχθὲς ὁ χονδροΠαῦλος παρετήρησεν εἰς τὸν ὑπηρέτην πῶς δὲν τοῦκανε κ' ἐκείνην τὴν δουλειά, ὁ ὑπηρέτης χάσας τὴν ὑπομονὴν του, ἔλαβε θέσιν ὑπερήφανον καί,

— Γὰρ νὰ σοῦ πῶ, τοῦ λέγει, κύριε Παῦλε, μπᾶς καὶ μὲ πῆρες γιὰ βουλευτὴ σου, νὰ σοῦ κἄνω τόσαις δουλειαῖς ; Ἐγὼ εἶμαι ὑπηρέτης.

Πτωχοὶ Ζυγομαχᾶ καὶ Λεβίδη !

Εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Βουλῆς ἔψαχναν μεταξύ ἄλλων καὶ τὸν Δὲ Κάστρον, μήπως κρύπτει καὶ αὐτὸς ἐργαλεῖα γεωργικὰ.

Εἰς ἐκ τοῦ λαοῦ :

— Ἀμ' ἂν εἶχε ὄπλο αὐτός, θᾶτνε τώρα σκοτωμένος.

Ἀκόμη ἓνα ὄρισμόν ἐκ τοῦ Λεξικοῦ μου :

ΤΙΠΟΤΕ : Οἱ λόγοι τοῦ Δεληγιάννη, τὸ Φυσικὸν Δίκαιον τοῦ Καζάζη, τὰ πλακίστρωτα στήθη μιᾶς φίλης μου, ἡ τελευταία ὑπουργικὴ μεταβολὴ καὶ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς μεταξωτῆς κάλτσας ἄλλης φίλης μου.

Εἰς τὰς ἀγγελίας ἀγγλικῆς ἐφημερίδος ἀναγινώσκω σύστασιν δακτυλίων ἀδαμαντοκολλήτων πρὸς πώλησιν μόνον ἀντὶ εἴκοσι φράγκων, καὶ ὁμῶς φαινόμενων ὅτι

λεμιστῶν νικηφόρων. Ἀπέρχεσθε ὅπως ἐλευθερώσητε δούλους ἀδελφοὺς, ἀχμαῖοι δὲ νέοι, ὡς εἴσθε καὶ ἀνεπτυγμένοι μάλιστα, πιστεύομεν, ὅτι θὰ καταστήτε τὸ παράδειγμα τῆς εὐπειθείας εἰς τοὺς συμπολεμιστάς σας. Τὸν ἀρχηγόν σας θέλετε εὑρεῖ εἰς Πειραιᾶ, ὅπου πρέπει νὰ κατέλθῃτε ἐγκαίρως, τώρα.

— Καί, ὑπετραύλισεν εἰς ἐξ ἡμῶν, χρήματα πόθεν θὰ λάβωμεν ;

— Παρὰ τοῦ ταμείου τοῦ ἀρχηγοῦ.

— Καὶ ποῦ νὰ τὸν εὑρωμεν ;

— Αἶ, θὰ συναντηθῇτε δὲ κάτω . . .

— Ἔτσι ; Ἀντίο λοιπόν.

— Ἀντίο, παιδιὰ, ἀντίο, στὸ καλὸ.

Ὅταν ἐξήλθομεν ἠρξάμεθα παρκτηροῦντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον σιωπηλῶς φορτωμένοι τὰς κάππας καὶ τὰ τσαρούχια μας.

— Βρὲ ἀδελφε, ἐφώνησέ τις ἐπὶ τέλους, δὲν φαινόμεναστε σὺν μακαράδες ;

— Χαμάλιδες, δὲν λὲς καλλιτέρα, ἀπήντησεν ἕτερος.

— Καὶ ποῦ νὰ πᾶμε τώρα μ' αὐτὰ φορτωμένοι ;

— Αὐτὸ ἴσα ἴσα σκέπτομαι κ' ἐγώ. Τὰ γαιδούρια, καὶ τί μᾶς ἐνόμισαν γιὰ Σκουζέδες καὶ μᾶς στέλνουν στὸν Πειραιᾶ χωρὶς πεντάρα στὴ τσέπη ;

— Ἐλα ντέ. Καὶ ποῦ ξέρομε μεῖς μὲ ποιὸν θὰ φύγωμε ;

— Ὡ ὦ ! καὶ α' ἀνὼ . . . μᾶς διέκοψεν ἀναφωνήσας

ξέζιζουν εἴκοσι λίρας· ὁ κατασκευαστὴς στοιχηματίζει ὅτι δὲν ὑπάρχει ὀφθαλμὸς δυνάμενος νὰ διακρίνῃ τοὺς τεχνητοὺς τοῦ ἀδάμαντας ἀπὸ τοὺς ἀληθινούς. Ἔχουν ἀκόμα τὸ προτέρημα νὰ χαράττουν τὴν ὕαλον, ὡς οἱ ἀληθινοί.

Τὸ εἶπα εἰς τὴν ὑπηρετρίαν μου Λουλούδω, ἔχουσιν μεγαλειτέραν μανίαν πρὸς τὸν ἀδάμαντα καὶ ἀπὸ τὸν Ξενοδόκην καὶ ἀπὸ τὸν Ρικάρην καὶ μοῦ ἐνεχείρισε ὅλας τὰς οἰκονομίας τῆς ἐπέκεινα τοῦ ἐνὸς ἔτους νὰ τῆς παργγείλω ὑλόκληρο σορτιμέντο.

Τώρα λοιπὸν διὰ νὰ ἡσυχάσω τὴν συνείδησίν μου, διότι ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἡ Λουλούδω μου θὰ ἔχη πολυτέλειαν ὁμογενοῦς, συμβουλευῶ τὰς κυρίας Τσιγγροῦ, Μελά, Νεργεπόντη, Παπουδωφ, ἐὰν θέλουν νὰ ἀνθέξουν εἰς τὸν συναγωνισμόν τῆς Λουλούδως μου, ἀντὶ πολυτίμων λίθων νὰ φέρουν ἐπάνω των δέσμας μετοχῶν τῶν 120,000,000 ἡ τοῦ Λαχειοφόρου δανείου τῆς Ἑθνικῆς.

Αἱ τῆς μεσαίας τάξεως δέσποιναί μπορούν νὰ φέρουν καὶ προμέσαις τοῦ Λαχείου, τριῶν φράγκων ἀπὸ τοῦ Ἀρσένη, τὰς ὁποίας ὁμῶς κηρύττω γρυσούζικαις, διότι ποτὲ δὲν ἐκέρδισα.

Κύριε Ἀρσένη, μοῦ χρωστᾷτε ἐννέα φράγκα!

Ἐψώνιζα πορτοκάλια.

Ἐχάλασα ἓνα εἰκοσιοκτάρικο.

Μοῦ ἔδωσε πίσου τὰ ρέστα εἰς τάλληρα τῶν πέντε κ' ἐξήντα.

Ἦσαν τόσῳ βρωμερὰ καὶ ὑγρὰ, ὥστε ἀναγκάσθηκα νὰ κάμω παρατήρησιν.

— Ἀφέντη, μοῦ εἶπεν ὁ πορτοκαλλᾶς, δὲν κουβαλῶ

μανδῆλι ἀπάνω μου, παρὰ μόνο ὅταν ἔχω τὴν ὀνομασία μου, καὶ καταλαβαίνει

Ὅμως νέων κκκολογεῖ μίαν ἔγγαμον, ὅτι δὲν ἄφησε νέον τὸν ὁποῖον νὰ μὴν ἔκαμε ἐραστὴν τῆς.

— Αὐτὰ εἶναι ὑπερβολαί· ἐγὼ οὔτε τὴν ἐπλησίασα, παρὰ τῆς εἰς ἐκ τῆς οὐαδὸς.

— Δὲν σὲ εἶχε ἐραστὴ τῆς; τοῦ ἀπαντᾷ ἄλλος· ἀπλούστατον· δὲν θὰ σὲ παρουσίασε κἀνείς!

Ἔχω καὶ μίαν ἀπορίαν:

— Τί θὰ γίνῃ τὸ Κατηγορητήριον τοῦ ὑπουργείου, ἂν ὁ Κουμουνδούρος μὲ τοὺς ἰδικούς του γίνουν ὁπαδοὶ τοῦ Τρικούπη;

Πληρόνω τὰς εὐφυεῖς ἀπαντήσεις.

Ἐσκάλιζα καὶ ἡῦρα νοστιμώτατα πράγματα ἀπὸ μίαν μακρὰν ἐπίκρισιν τοῦ κ. Γενναδίου τῆς sui generis Φυτολογίας(!) τοῦ λεγομένου Καθηγητοῦ Πονηροπούλου. Οἶον:

Διὰ νὰ τὸν ἐννοήσουν καλὰ οἱ ἀναγνώσταί του παρὰ φράζει ἐντὸς παρενθέσεων τὰς ἐξῆς δημῶδεις λέξεις: *Ρητίρη* (ρετσίνη) *πεύκη* (πεῦκον) *σάχαρον* (σάκχαρι) *ὀφθαλμοί* (μάτια).

Ἄλλου διδάσκει «ὅτι ὁ κορμὸς λέγεται *ὀλῶδης* ὅταν φέρῃ ὄζους, καὶ *γωνιώδης* ὅταν φέρῃ γωνίας.»

γαλατὰς τις, πλησιάσας, τί, τὰ πῆρατε κιόλας; Καὶ ἀπὸ λουρὲ πῶς πᾶτε;

— Τσακισμένο.

— Ἀμ δὲν τὰ ξέρατε αὐτά;

— Ὡ διαβολε, καὶ σάματις ξαναγραφήκαμε καὶ ἄλλοτε ἐθελονταί;

— Νὰ σᾶς συμβουλέψω μιὰ δουλειὰ νὰ κάμωμε; Ἐμμεθα κ' ἄλλοι κάμποσοι ἐδῶ ἀπ' ἐξω. Νὰ μαζευτοῦμε νὰ πᾶμε στὸ γραφεῖο τοῦ καπιτὰν Βούλγαρη, 'κεῖ κάτω κοντὰ στὸ Βρεφοκομεῖο. Εἶνε γραμματεὺς ἓνας φίλος μου φοιτητῆς, ὁ Καὺμακάκης, τὸν ξέρετε; θὰ σᾶς παρουσιάσω ὅλους ὡς ἀσκέρι μου καὶ θὰ τραβήξωμε τοῦλάχιστο ἀπὸ ἓνα τῶν ἔντεκα καὶ εἴκοσι. Αὐταῖς ἡ δουλειαὶς θέλουν σκέρτσο. Ἔρχεσθε;

Δὲν εἶχεν ἔτι ἀποπερατώσει τὸν συμβουλευτικόν του ὁ αὐτοσύστατος φίλος γαλατὰς καὶ ιδέα τις μοῦ κατῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν, ὡς ἐξ ὕψους.

Ἐσκέφθην νὰ ὑπάγω ν' ἀποχαιρετίσω τὴν ἐρωμένην μου ἔτσι καθὼς ἤμην, μὲ τὴν κάππα στὸν ὦμο, ἡλπίζον δὲ, ὅτι ἐν τῇ ἀρματωλικῇ μου καπποπανοπλίᾳ πολλὴν ἤθελον τῇ προξενήσει τὴν συγκίνησιν καὶ ἀθρόαν τῇ διαγίρει τὴν συμπάθειαν, τοῦλάχιστον ἂν ὄχι ἄλλο, ἓνα φίλημα θὰ τῆς ἔπερνα.

Τί διάβολο στὸν πόλεμο πρόκειται νὰ ὑπάγω καὶ δὲν θὰ μὲ φιλήσῃ; Καὶ μόνον αὐτό; Θὰ τὴν σωρομαδίσω πρὸς τοὺς ἄλλους.

Ἐννοεῖται οἰκοθεν, ὅτι ἡ ἐρωμένη μου, διότι εἶχον πράγματι τοιαύτην, ἐνῶκει ἐν οἴκῳ οἰκείων μοι γονέων, ὥστε ἡ εἰσοδος μοι ἦτο ἐλευθέρα.

Παιδιόθεν εἶχον μίαν πρακτικὴν συνήθειαν, νὰ ἐκλέγω πάντοτε τὰς ἐρωμένας μου ἐν φίλων οἰκίαις.

Πρώτῃ μου δουλειᾷ ἄμα εἰσηγόμενῃ εἰς ἀρτισυστάτου φίλου οἰκίαν ἦτο ἡ μεταξὺ τῶν κοριτσιῶν του συγχρότισις, νὰ εἶπω οὕτω.

Ἄλλως εἰς τὴν ἐκλογὴν δὲν ἤμην πολὺ δύσκολος.

Ἐρριχνόμην στὴν τυχοῦσαν, στὴν πιὸ εὐκολόβολη, δὲν μὲ πείραζε δὲ καὶ ἂν δὲν ἦτο καὶ τὸσον ὠραία, ἔχων πάντοτε κατὰ νοῦν, ὅτι γυνὴ γυναικὸς οὐδὲν πώποτε διαφέρει.

Ἔχει πολλὰ τὰ καλὰ τὸ νὰ εἰσέρχηται τις ὡς φίλος ἐν οἴκῳ τινι, διὰ νὰ κάμῃ ἐργολαβίαν.

Τελοῦνται ὅλα ἀνέτως καὶ δὲν ἔχει σκουτούρες ἀλληλογραφίῶν, καντάδων, ἀγρυπνιῶν καὶ συνεντεύξεων ἐπικινδύνων. Οὕτω δὲν εἶνε καὶ δύσκολον νὰ ξεμοναχιάσῃ τις τὴν ἐρωμένην του, διότι θὰ τύχῃ πολλὰκις ὁ πατήρ καὶ ιδίως ἡ μήτηρ ν' ἀπουσιάζωσι.

Τοιαύτας σκέψεις εἶχον τότε καὶ τὰς ἐφημέροζον ἐν τῇ πράξει.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσοχές).